

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5Csp/56/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416203542
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2017:5416203542.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobkyne: V. D., T., A., N., XX.XX.XXXX, A. M. K., M. XX/XXX, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47234466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, v spore o zaplatenie sumy 1.021,56 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu zamietá.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou datovanou k 30.10.2016, doručenu tunajšiemu súdu 31.10.2016, sa žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 1.021,56 eura s 8 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.021,56 eura za obdobie od 01.11.2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Odôvodnila ju tým, že zmluvou o úvere č. 5760161 uzavretou medzi žalobkyňou a žalovaným 29.03.2006 (ďalej len „ÚZ 1“) došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobkyňi zo strany žalovaného vo výške 464,71 eura. Odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 453,41 eura označená ako „príslušný poplatok“. Zmluvou o úvere č. 5760385 uzavretou medzi žalobkyňou a žalovaným 13.12.2006 (ďalej len „ÚZ 2“) došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobkyňi zo strany žalovaného vo výške 531,10 eura. Odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 522,50 eura označená ako „príslušný poplatok“. Zmluvou o úvere č. 5760374 uzavretou medzi žalobkyňou a žalovaným 08.06.2007 (ďalej len „ÚZ 3“) došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobkyňi zo strany žalovaného vo výške 232,36 eura. Odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 185,33 eura označená ako „príslušný poplatok“. Žalobkyňa použila na podklade uvedených úverových zmlúv poskytnuté úvery na osobné potreby a ročný úrok u nich predstavuje viac ako 100 %. Poukazujúc na ustanovenia § 2 písm. a) a b), § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (platného v čase uzavretia úverových zmlúv) - ďalej len „ZoSÚ“ uviedla, že pre absenciu ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) mal žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky z ÚZ 1 vo výške 464,71 eura, z ÚZ 2 vo výške 531,10 eura a ÚZ 3 vo výške 232,36 eura a nemal tak nárok na žiadne úroky a poplatky v zmluvách označených ako odplata. Žalobkyňa uvedením do omylu zo strany žalovaného uhradila na jeho účet z ÚZ 1 sumu 918,12 eura, t.j. o 453,41 eura viac než mal žalovaný nárok, z ÚZ 2 sumu vo výške 1.053,60 eura, t.j. o 522,50 eura viac než mal žalovaný nárok a z ÚZ 3 sumu vo výške 1.053,60 eura, t.j. o 45,65 eura viac než mal žalovaný nárok. V rozsahu súm 453,41 eura, 522,50 eura a 45,65 eura tak došlo s poukazom na § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) k

bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný doposiaľ ani napriek výzve žalobkyne dlžnú sumu nevrátil, uplatňuje si okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, a to s poukazom na § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení platnom a účinnom od 01.01.2009 (ďalej len „NV“).

3. Proti platobnému rozkazu, ktorý tunajší súd v uvedenej veci podľa žaloby vydal 14.11.2016 pod č. k. 5Csp/56/2016-31 podal žalovaný včas odpor s odôvodnením vo veci samej. Odôvodnil ho tým, že vo všeobecnosti sa nestotožňuje s názormi žalobkyne uvedenými v žalobe. Poukázal na ust. § 138 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) upravujúci inštitút žaloby zjavne nedôvodnej s tým, že sa zároveň domnieva, že ide o naplnenie čl. 5 CSP, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Citujúc ust. § 451 OZ vyslovil názor, že z ÚZ nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia stanovenej zákonom. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej ÚZ, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej trojročnej lehote. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa môže domáhať v subjektívnej (dvojročnej) lehote, teda od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela. Táto lehota žalobkyňi už márne uplynula. V žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Zdôraznil, že pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba - kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Požadovaný nárok žalobkyne sa stal premlčaný z ÚZ 1 v objektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 14.12.2009, z ÚZ 2 v objektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 18.09.2010 a z ÚZ 3 v celom rozsahu dňa 23.05.2016. Žalobkyňa svoj návrh na súde uplatnila až dňa 31.10.2016. Ohľadne odôvodnenia premlčania subjektívnej lehoty poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 z 27.04.2016, ktorý svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorá vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Žalobkyňa nijako skutkovo nepreukázala možnosť uplatnenia 10-ročnej premlčacej lehoty. Rovnakou problematikou sa už zaoberal Krajský súd Banská Bystrica v rozsudkoch z 22.09.2015 sp. zn. 13Co/567/2015, kde súd uviedol, že „navrhovateľ nepreukázal, že odporca v čase uzatvárania zmluvy musel vedieť, že ide o spotrebiteľský úver a teda, že na jeho strane existoval minimálne eventuálny úmysel na bezdôvodnom obohatení.“; zo dňa 22.09.2015 sp. zn. 13Co/557/2015, kde uviedol, že „Navrhovateľ, ktorý sa dovoľáva 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty mal v tejto súvislosti dôkazné bremeno.“ „Odvolací súd sa stotožňuje so závermi okresného súdu, pokiaľ tento uvádza, že v danom prípade ide o objektívnu premlčaciu lehotu trojročnú a nie desaťročnú“; z 15.03.2016 sp. zn. 13Co/90/2015, kde uviedol, že „Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nemožno považovať tvrdenie navrhovateľky o neuvedení údajov o RPMN v Zmluve a ďalších ňou označených obsahových náležitostiach Zmluvy za preukázanie úmyslu odporcu bezdôvodne sa na úkor navrhovateľky obohatiť (zákonná sankcia v podobe bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, ktorá vo svojej podstate svojou existenciou vylučuje takýto úmysel veriteľa, pretože ho postihuje za takéto konanie vo forme obmedzenia jeho nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere). Navrhovateľka právne relevantným spôsobom nepreukázala, že sa na daný prípad vzťahuje objektívna 10 ročná premlčacia doba, preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu, ktorým okresný súd žalobu pre premlčanie uplatneného nároku zamietol, je vecne správne.“ Vzhľadom na uvedené žiadal žalobu ako neopodstatnenú v plnom rozsahu zamietnuť.

4. Uznesením z 21.12.2016 č. k. 5Csp/56/2016-45 súd podľa § 267 ods. 3 CSP zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu.

5. Žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu vo vyjadrení z 21.12.2016 k odporu žalovaného uviedla, že v prejednávanej veci ide podľa nej o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Z výpisu z obchodného registra (Y.B.) vyplýva, od ktorého dátumu žalovaný aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov: poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (od: 14.03.2001). Rovnako vidieť web: S.:.W..B. B.-Y.-H..S.. ZoSÚ platný a účinný od 01.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú § 4 písm. g) RPMN a ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje

za bezúročný a bez poplatkov. Údaj RPMN vyjadruje cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku a iné, všetko prepočítané na kalendárny rok. Platí pravidlo, čím nižšie RPMN, tým je úver lacnejší a pre spotrebiteľa výhodnejší. Neuvedenie tohto údaja alebo uvedenie nesprávneho údaja v neprospech spotrebiteľa má za následok zmätenie spotrebiteľa v podmienkach takýchto nedokonalých zmluvách o úveroch, a tiež odňatie spotrebiteľovi možnosť porovnávať spotrebiteľské úvery za účelom získania toho najvýhodnejšieho. Veriteľ (dodávateľ), takýmto nedobromyseľným konaním znevýhodňuje postavenie spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľských vzťahoch. Predmetné ÚZ boli uzavreté v priebehu rokov 2006 až 2007 - tzn. prvá ÚZ bola uzavretá po 5-tich rokoch podnikania žalovaného v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu bolo potvrdené rôznymi senátmi Krajského súdu v Prešove: 7Co/84/2011, 3Co/178/2013 a 3Co/89/2011, Krajského súdu v Žiline 9Co/648/2013, 9Co/158/2015 z 26.03.2015, 6Co/140/2015 z 24.06.2015, ďalej bolo uvedené v rozhodnutiach Okresného súdu Zvolen 11C/159/2014-127 zo 16.07.2015, Okresného súdu Banská Bystrica 13C/481/2013-54 z 01.04.2014, 14C/289/2014-100 z 13.07.2015, Okresného súdu Košice II 18C/23/14 z 22.10.2014, Okresného súdu Dolný Kubín 6C/54/2014-91 z 10.12.2014, Okresného súdu Košice - okolie z 27.01.2015 16C/206/2013, Okresného súdu Považská Bystrica zo 04.02.2015 7C/272/2013-145, Okresného súdu Levice 16C/20/2014. Ako ďalšie argumenty uviedol, že z výpisu prehľadu splácania predmetných zmlúv vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo v čase, keď žalovaný preukázateľne vedel, že zmluvami, s takými úrokmi ako požadoval od spotrebiteľov vo svojich formulárových zmluvách, sa bezdôvodne obohacuje taktiež pre rozpor vysokých úrokov s dobrými mravmi a k bezdôvodnému obohateniu dochádza aj z dôvodu neuvádzania obligatórnych náležitostí v poskytovaných zmluvách o úveroch. O vedomosti žalovaného svedčí o.i. aj: rozsudok 23SP/19/2009 Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10.04.2008, ktorým tento vyslovene vytkol vysoké úroky a pre uvedené označil celú zmluvu za rozpornú s dobrými mravmi. Uvedený rozsudok bol žalovanému doručený najneskôr v lehote 30 dní, tzn. najneskôr v období 05/2008 preukázateľne vedel, že prijatím plnenia z takýchto zmlúv sa bezdôvodne obohacuje (predmetný rozsudok potvrdil deklaráciu vysokých úrokov príslušnej Správy katastra v Detve rozhodnutím č. 1168/07 vydaným už dňa 27.12.2007!); z konania o prejudiciálnej otázke, vec C-76/10, Pohotovosť s. r. o. c/a Iveta Korčková podaný Krajským súdom v Prešove, viď bod 27. K námietke premlčania nároku žalobkyne v subjektívnej premlčacej lehote uviedol, že žalovaný nijakým spôsobom v odpore nepreukázal, že od momentu, keď sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohatil, do momentu podania žaloby v predmetnej veci, márne uplynula 2-ročná subjektívna lehota. Žalovaný nijako nezodôvodňuje, na základe akých skutočností má za preukázané, že od doby, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, kto sa na jej úkor obohatil do doby uplatnenia si jej práva na súde uplynula subjektívna lehota 2 rokov. Žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva na jeho strane. Žalobkyňa zároveň prehlasuje, že o tom, že sa na jej úkor niekto obohatil, resp. že tým kto sa na jej úkor obohatil je žalovaný, sa dozvedela od svojho právneho zástupcu po prvej porade, keď právny zástupca v rovnaký deň preštudoval predmetné úverové zmluvy, ktoré mu predložila žalobkyňa a informoval ju o možnostiach uplatnenia si jej práv. Žalobkyňa následne udelila v ten istý deň, t.j. dňa 28.10.2016 svojmu právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom od tohto dátumu do podania návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 30.10.2016 ubehli len dva dni. Má preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnila v 2-ročnej subjektívnej dobe. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Bolo by absurdné, aby žalobkyňa platila niečo, čo vie, že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu. To, že platila, svedčí skôr o tom, že bola presvedčená, že adresát má nárok na plnenie. Je nelogické platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa navrhovateľ dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 27.03.2007 sp. zn. 33Odo/306/2005 („podľa ktorého sa pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnené získaného majetkového prospechu vyžaduje skutočná, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa o tom môže

dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.”) a rozsudky Najvyššieho súdu ČR z 31. 08.2000 sp. zn. 25 Cdo 2581/98 z 27.03.2003 sp. zn. 33 Odo 766/2002 a z 25.04.2001 sp. zn. 33 Cdo 3003/99. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. K tomu dochádza vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho práva žalobou na súde. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 5Cdo 121/2009 z 23.02.2011 “Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.” Ústavný súd SR v uznesení III. ÚS 413/2013-9 konštatuje: „Pritom správne zdôraznil, že subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 OZ začína plynúť vtedy, keď sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške.” Obdobné stanovisko zaujal aj Krajský súd Banská Bystrica v rozhodnutí 14Co/1455/2014, v ktorom uvádza: „K správne právnomu posúdeniu veci poukazuje na znenie ust. § 107 OZ, v zmysle ktorého pre určenie momentu, kedy začína plynúť 2-ročná subjektívna doba s tým, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, teda preukázaná a nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom navrhovateľka jednoznačne uviedla, že to, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela až po porade so svojím právnym zástupcom, t.j. dňa 28.04.2014. Logickým následkom zistenia takýchto vedomostí bolo udelenie plnej moci právnomu zástupcovi a podanie návrhu na začatie konania zo dňa 20.06.2014. K uplatneniu nároku oprávneného, v tomto prípade navrhovateľky, na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda došlo v 2-ročnej subjektívnej lehote.“ Poukázal aj na Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/714/2015 z 11.10.2016, ktorý uviedol, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebná skutočná vedomosť o vzniku bezdôvodnom obohatení poškodeného a nie len predpokladaná a kumulatívne musí byť splnená aj vedomosť kto sa na jeho úkor obohatil. Z poukázaných rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že táto rozhodovacia prax určovania začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení je zjednotená a napádanie tejto súdnej „notoriety“ zo strany žalovaného je nesprávne a neprípustné. Vyjadriť sa aj k charakteru predmetných ÚZ tak, že takmer každý ich odsek je nápadne až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. ÚZ a ich znenie nemohla žalobkyňa ovplyvniť, nijako zmeniť ani upraviť, nakoľko boli vopred predformulované a v takomto znení bez možnosti pripomienkovania jej boli predložené na podpis. Žalobkyňa mohla len nadiktovať zástupcovi žalovaného svoje osobné údaje a výšku požadovanej sumy, ktorú žiadala od žalovaného k jednotlivým zmluvám. Predmetné zmluvy o úveroch sú zmluvami spotrebiteľskými, a teda majú sa riadiť ustanoveniami OZ a ZoSÚ účinných v čase ich uzavretia. Žalovaný z predmetných zmlúv prijal od žalobkyne plnenie, na ktoré nemal právny nárok, a preto je povinný mu zaplatiť sumu predstavujúcu rozdiel medzi ním poskytnutými úvermi a sumou, ktorú celkovo zaplatila za poskytnuté úvery žalobkyňa. Uvedené je odôvodnené jednak neprijateľnými zmluvnými podmienkami a neplatným dojednaním o výške odplaty za poskytnuté úvery, a taktiež tým, že ÚZ v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročné a bez poplatkov. K námietke nedôvodnej žaloby a že ňou dochádza k zneužitiu práva tým, že uplatnený nárok je svojvoľný a nemá oporu v právnych predpisoch, uviedol, že je nepochopiteľné, ako žalovaný môže uvádzať takéto nezmyselné tvrdenia. Samotný žalovaný vystupuje ako účastník v 1000-kach súdnych konaniach, ktoré sa zaoberajú žalovaného úžerníckym protiprávnym konaním, keď pri vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti pri poskytovaní spotrebiteľských úverov nedodržava ustanovenia právneho poriadku SR a jeho konanie je nutné hodnotiť aj ako úmyselné konanie proti dobrým mravom. Napriek existencii mnoho právoplatných rozhodnutí okresných alebo krajských súdov SR, rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veciach žalovaného alebo množstva udelených sankcií žalovanému zo strany Slovenskej obchodnej inšpekcie a Národnej banky Slovenska, žalovaný sa pokúša tvrdiť, že podaná žaloba je nedôvodná.

6. Žalovaný vo vyjadrení z 03.02.2017 k vyjadreniu žalobkyne zotrval na svojom stanovisku, že k bezdôvodnému obohateniu žalovaného nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej trojročnej premlčacej lehote a v subjektívnej dvojročnej lehote, keď v žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Žalovaný nárok je už premlčaný pre uplynutie trojročnej objektívnej premlčacej lehoty, keď žalobkyňa nijako skutkovo nepreukázala možnosti uplatnenia 10-ročnej premlčacej lehoty a aj subjektívnej premlčacej lehoty, čo zdôvodnil rovnako ako v odpore proti platobnému rozkazu (bod 3. odôvodnenia).

7. Žalobkyňa v poslednom písomnom vyjadrení z 27.02.2017 prakticky, a to v prevažnej časti aj doslovne, len zopakovala svoju argumentáciu obsiahnutú v jej podaní z 21.12.2016 (bod 5 odôvodnenia). V súvislosti s princípom právnej istoty poukázala na rozhodnutie NS SR zo 16. januára 2013 č. k. 6M Cdo 9/2012, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa. Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

8. Súd na pojednávaní nariadenom na deň 08.03.2017 konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neúčasť písomne ospravedlnil podaním doručeným súdu 03.03.2017, v ktorom vyjadril súhlas s konaním v jeho neprítomnosti s tým, že sa pridrižiava vyjadrenia k žalobe.

9. Zástupca žalobkyne sa na uvedenom pojednávaní v celom rozsahu pridrižoval podanej žaloby a svojich následných písomných vyjadrení, v ktorých poukázal aj na judikatúru súdov ohľadne otázky, akú dlhú objektívnu premlčaciu dobu treba v takomto prípade aplikovať. Všetky tri ÚZ, v súvislosti s ktorými došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, boli uzavreté za účinnosti ZoSÚ, pričom ani v jednej z nich nebola uvedená obligatórna náležitosť vyžadovaná zákonom v § 4 ods. 2 písm. g), a to RPMN, čo má za následok, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bezpoplatkové. Žalovaný svojím postupom sa snažil maximalizovať svoj zisk. K otázke plynutia subjektívnej premlčacej doby uviedol, že táto začala plynúť u žalobkyne dňom, kedy udelila plnomocenstvo ich kancelárii, teda od konca roka 2016. Na tieto skutočnosti navrhol vykonať výsluch žalobkyne. V záverečnom vyjadrení uviedol, že pri uzatváraní zmlúv neboli žalobkyňi poskytnuté zákonom predpokladané informácie a pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, zastáva názor, že žalobkyňa potrebnú vedomosť získala až po porade s terajším právnym zástupcom, ktorá bola tesne predtým, ako bolo udelené plnomocenstvo. Predpokladá, že táto porada bola vykonaná pravdepodobne telefonicky, nemá o tom bližšiu vedomosť.

10. Žalobkyňa na pojednávaní vypovedala, že ju stále žalovaný kontaktuje rôznymi SMS, ktorými ju jednak vyzýva na splatenie nejakých jej záväzkov, hoci ona už má všetko poplatené a ďalšími SMS jej núka pôžičky. Naposledy jej pôžičku ponúkol asi pred mesiacom. Ona to žalovanému preplatila a moc, ešte mu to platila v slovenských korunách po 1.200,- Sk mesačne. Peniaze nosila p. X., ktorá s nimi zmluvy uzatvárala a táto je teraz zavretá. Nedávala im ani potvrdenky, že im ich dá potom. Bolo ich viacero takýchto. Ona teda platila p. X. a keďže nemala doklady, nemala ani čím preukázať, že koľko zaplatila. Tieto pôžičky boli vysoko preplatené. Keď už si nevedela rady ako ďalej, tak jedna známa jej poradila kontakt na jej terajšieho zástupcu. Žalovaný sa jej ešte vyhrážal, že ju dajú vyhlásiť do dedinského rozhlasu, že je neplatička. Ona z toho bola potom taká zúfala, že potom ide znova platiť. To, že to preplatila, zistila minulý rok, keď to so známou preratúvala a zistili, že oni mali strašne veľké úroky. Ohľadne niektorých svojich platieb, ktorými splácala pôžičky v hotovosti, mala poštové ústrižky, ale tie, keď už stále na ňu naliehali, že má stále platiť, tak im ich niekedy v r. 2008 - 2009 poslala, ale spravila chybu, lebo si neurobila kópie a dúfala, že jej už dajú pokoj. Ale o všetkom, čo zaplatila, nemala doklad, lebo časť platila p. X. a tá jej doklady prevažne o platení nedala. To povedala aj tej pani z Ružomberka, ktorá jej núkala novú pôžičku, a že tou novou pôžičkou splatí starú pôžičku, aby sa zasa oni takto obohatili. Zaplatila im viac, než im podľa zmluvy mala zaplatiť. Za tým si stojí. To, že im už zaplatila viac, ako mala, vedela niekedy v r. 2011 - 2012. Vtedy nad tým uvažovala a dospela k tomu, že to už moc preplatila. Potom sa obrátila na terajšieho zástupcu. Hoci dúfala, že jej dajú pokoj a keďže jej nedávali, tak sa na neho obrátila a on potom začal konať. Tá známa jej povedala, že jej zástupca už viacerým ľuďom pomohol a že sa zaoberá Pohotovosťou. Nevie presne v čom im pomohol, ale zrejme v tom, aby im vrátili peniaze. Už presne nevie čo jej zástupca povedal, ale pomáhal jej potom v tom, lebo ona by si sama neporadila, lebo to je už vrchol čo s nimi stále má. Už by rada mala od žalovaného pokoj. Napríklad, keď jej požičali 6.000,- Sk a mala im vrátiť podľa zmluvy 10.000,- Sk, tak to im vrátila a zaplatila im ešte viac. To čo si značila, koľko platila, nemá. Vie, že to bolo moc-moc preplatené aj oproti tomu čo im podľa zmluvy mala zaplatiť. Vtedy pri uzatváraní zmluvy ju o ničom nepoučovali. Teraz už

vie, že táto spoločnosť sa bezdôvodne obohatila za jej peniaze. Preto im platila aj potom ako už všetko zaplatila čo mala podľa zmluvy zaplatiť, lebo o všetkom doklady nemala a chcela, aby jej dali pokoj. Preto im platila, lebo dúfala, že nakoniec jej dajú potvrdenie, že to už má všetko splatené a bude mať od nich pokoj. Keď prestala platiť, tak ju stále naháňali.

11. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia, nebolo medzi stranami sporné, že na základe ÚZ 1 žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 464,71 eura, ktorý žalobkyňa spolu aj s odplatom v zmluve definovanou ako poplatok vo výške 453,41 eura označená ako „príslušný poplatok“ žalovanému uhradila. Na základe ÚZ 2 žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 531,10 eura, ktorý žalobkyňa spolu s poplatkom uvedeným v zmluve vo výške 522,50 eura žalovanému taktiež uhradila. Napokon na základe ÚZ 3 žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 232,36 eura, ktorý taktiež žalobkyňa žalovanému v celom rozsahu splatila, pričom z poplatku uvedenému v zmluve vo výške 185,33 eura uhradila sumu 45,65 eura. Celkovo teda žalobkyňa žalovanému mala nesporne nad rámec poskytnutých prostriedkov uhradiť sumu rovnajúcu sa žalovanej istine 1.021,56 eura (453,41 eura + 522,50 eura + 45,65 eura).

12. Z uzavretých ÚZ, ktoré s ohľadom na postavenie zmluvných strán sú spotrebiteľskými zmluvami, na ktoré dopadajú o.i. ustanovenia ZoSÚ vyplýva, že v každej z nich absentuje uvedenie RPMN vyžadovaného ako náležitosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia tej-ktorej z ÚZ 1 až 3, ktorý nedostatok zákon v danom ustanovení sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Na základe toho bola dôvodná argumentácia žalujúcej strany, že ak žalobkyňa uhradila na dané úvery viac, než predstavovala skutočná výška poskytnutého úveru, v rozsahu plnenia žalobkyne prevyšujúceho istiny úveru (skutočné výšky úveru vyplatené žalovaným žalobkyni), došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške žalovanej istiny 1.021,56 eura. Žalobkyňa pritom vo svojej výpovedi tvrdila, že z jej strany malo dôjsť ešte k vyššiemu preplateniu, a to nad rámec sumy, ktorú mala podľa zmlúv uhradiť, pretože ohľadne nie všetkých jej platieb v prospech žalovaného mala doklad, keďže časť splátok odovzdávala p. X., ktorá jej viackrát len prisľúbila dodatočné vystavenie potvrdenia o úhrade, k čomu však nedošlo. Hoci sporové strany nedokladovali, kedy presne došlo k jednotlivým úhradám zo strany žalobkyne, žalujúca strana nerozporevala, že pokiaľ ide o platby na splatenie úveru z ÚZ 1, k poslednej platbe došlo v decembri 2006, že k poslednej platbe žalobkyne na splatenie úveru z ÚZ 2 došlo v septembri 2007 a k poslednej platbe žalobkyne na splatenie úveru z ÚZ 3 došlo v máji 2013, čo vyplýva aj z argumentácie žalovaného, ku ktorému dátumu mala podľa neho uplynúť trojročná objektívna premlčacia doba (malo sa tak stať k 13.12.2009 u ÚZ 1, 18.09.2010 u ÚZ 2 a k 23.05.2016 z ÚZ 3), k čomu žalobkyňa (jej zástupca) nerozporeval deň, od ktorého s ohľadom na tvrdený čas uplynutia trojročnej premlčacej lehoty mala začať plynúť táto trojročná lehota. Zástupca žalobkyne akurát namietal dĺžku objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá v danej veci mala byť s poukazom na § 107 ods. 2 OZ desaťročná, nakoľko podľa neho šlo o bezdôvodné obohatenie získané úmyselným konaním žalovaného. Nebol teda sporným deň, kedy malo dôjsť k začatiu plynutia objektívnej premlčacej doby, akurát bola sporná otázka dĺžky objektívnej premlčacej doby. Žalovaný v danej súvislosti opakovane vzniesol námietku premlčania.

13. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa podľa ustanovenia § 107 ods. 2 OZ premlčuje v kombinovanej, a to objektívnej (trojročnej alebo v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnej) premlčacej dobe plynúcej odo dňa vzniku bezdôvodného obohatenia a súčasne v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe plynúcej podľa § 107 ods. 1 OZ odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, teda môže začať plynúť najskôr spolu so začatím plynutia objektívnej premlčacej doby. Uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde po uplynutí čo i len jednej z uvedených premlčacích lehôt, v prípade vznesenia námietky premlčania má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti takéhoto práva (pre zánik nároku ako zložky takéhoto práva), prečo nemožno takéto právo priznať a žaloba musí byť zamietnutá.

14. V prejednávanej veci súd žalobu zamietol práve pre dôvodne žalovaným vznesenú námietku premlčania, keďže žalobkyňa si svoj nárok uplatnila po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Možno súhlasiť so žalovaným, že v žalobe absentovalo uvedenie konkrétnych skutkových okolností, z ktorých by vyplývalo, odkedy mala začať plynúť subjektívna premlčacia doba na vydanie žalobkyňou uplatneného bezdôvodného obohatenia. Až v následných písomných vyjadreniach žalobkyne prostredníctvom jej zástupcu začalo byť tvrdené, že žalobkyňa sa o tom, že sa na jej úkor

niekto obohatil a že ním bol práve žalovaný, dozvedela až od svojho zástupcu po prvej porade, kedy ju jej právny zástupca po preštudovaní predmetných úverových zmlúv, ktoré mu predložila, informoval o možnostiach uplatnenia si jej práv a následne mu žalobkyňa v ten istý deň (28.10.2016) udelila aj plnú moc na svoje zastupovanie. Ohľadne uvedenej skutočnosti navrhol vykonať ako dôkaz výsluch žalobkyne.

15. Žalobkyňa k danej otázke na pojednávaní 08.03.2017 uviedla, že o tom, že im (žalovanému) už zaplatila viac, ako mala, vedela niekedy v r. 2011 - 2012. Vtedy nad tým uvažovala a dospela k tomu, že to už moc preplatila. Potom sa obrátila na terajšieho zástupcu. Hoci dúfala, že jej dajú pokoj a keďže jej nedávali, tak sa na neho obrátila a on potom začal konať. Nevedela ani uviesť, čo konkrétne jej mal jej zástupca povedať, ale pomáhal jej potom v tom, lebo ona by si sama neporadila. Tiež uviedla, že „vie, že to bolo moc-moc preplatené aj oproti tomu čo im (žalovanému) podľa zmluvy mala zaplatiť“. „Preto im platila aj potom ako už všetko zaplatila čo mala podľa zmluvy zaplatiť, lebo o všetkom doklady nemala a chcela, aby jej dali pokoj“. Z takejto výpovede žalobkyne potom vyplýva, že žalobkyňa najneskôr koncom roka 2012 disponovala vedomosťou, že žalovanému na úhradu svojich záväzkov vyplývajúcich z UZ 1, UZ 2 a UZ 3 zaplatila viac než mala, že to „preplatila“. To, že uvedenú situáciu začala riešiť vyhľadaním právnej pomoci, pretože sama by si s tým neporadila, až po tom ako, jej žalovaný stále nemal dať pokoj a chcel od nej ďalšie platby, nemá vplyv na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, keďže samotná žalobkyňa vo výpovedi, ktorý dôkaz (ako už bolo uvedené) navrhol vykonať práve jej zástupca, potvrdila svoju skoršiu skutočnú vedomosť (najneskôr koncom r. 2012) o tom, že už žalovanému uhradila viac ako mala, než ako túto vedomosť mala získať podľa predchádzajúcich vyjadrení jej zástupcu. Pretože túto vedomosť s ohľadom na čas podania žaloby (31.10.2016) získala pred dňom 30.10.2014, súd s ohľadom na túto skutočnosť a vznesenú námietku premlčania, žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol, nakoľko žalobkyňa žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia podala oneskorene - po uplynutí subjektívnej premlčacej doby.

16. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorému by s poukazom na § 255 ods. 1 CSP prináležal nárok na plnú náhradu prípadne vzniknutých trov v súvislosti s týmto sporom, nárok na ich náhradu s poukazom na § 257 CSP nepriznal, zohľadniac ako dôvod hodný osobitného zreteľa súhrn viacerých skutočností, jednak to, že žalovaný si žiadne trovy v priebehu sporu neuplatnil, ďalej osobné pomery žalobkyne, ktorá je starobnou dôchodkyňou a predovšetkým to, že vykonané dokazovanie preukázalo, že na strane žalovaného skutočne došlo k vzniku žalovaného bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok si však žalobkyňa neuplatnila včas, čo bol aj dôvod jej neúspechu v tomto spore.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).